

ՏԽՐՈՒՆԻ

ՀԱՆԳԻՍՏ

ՀՈԳՇ. Տ. ՌԱԶՄԻԿ ՎՐԴ. ՊՕՂՈՍԵԱՆԻ

Ս. Յակոբեանց Միաբանությունը սրտաբեկ եւ խոր վշտով կը գուժէ վախճանումը Հոգեշնորհ Տ. Ռազմիկ Վրդ. Պողոսեանի, որ տեղի ունեցաւ Շաբաթ, 20 Հոկտեմբեր, 2018-ին, Աւստրալիոյ Սիտնի քաղաքին մէջ, 91 տարեկան հասակին:

Հանգուցեալ Հայր Սուրբը ծնած է 7 Ապրիլ, 1927-ին՝ Ամման: Աւագանի անունով՝ Յարութիւն: 1929-ին ընտանեօք փոխադրուած է Երուսաղէմ, ուր յաճախած է «Թէրրա Սանթա» դպրոցը: Երկրորդական ուսումը կիսաւարտ թողած, 1942-ին սկսած է աշխատիլ որպէս ոսկերիչ, եւ այդ շրջանին հայերէն գրել-կարդալ սորված է ինքնաշխատութեամբ: 1970-ին, մօրը ու եղբայրներուն հետ Աւստրալիա կը գաղթէ, ուր ամէն Կիրակի կը մասնակցի Ս. Պատարագի արարողութեան: Օրուան առաջնորդ՝ Տ. Աղան Արք. Պալիողեանի ձեռամբ 1986, Օգոստոս 3-ին, Սիտնիի Սուրբ Յարութիւն եկեղեցւոյ մէջ Դպրութեան աստիճան ստացած է եւ նոյն ամսուն 17-ին՝ Սուրբ Աստուածածնի Վերափոխման տօնին, Մէլպուրնի Ս. Աստուածածին եկեղեցւոյ մէջ՝ Սարկաւագութեան աստիճան: Ամիս մը ետք կը մեկնի Ս. Էջմիածին, ուր կէս տարի կը հետեւի Ճեմարանի դասընթացքին: 1988-ի Մարտին կու գայ Երուսաղէմ ու կ'աշակերտի Սուրբ Աթոռոյա Ընծայարանին: 1989-ի Փետրուար 5-ին, ձեռամբ երջանկայիշատակ Եղիշէ Պատրիարք Տէրտէրեանի ձեռնադրուած է կուսակրօն արքեպիսկոպոս: Անկէ ասդին, հանգուցեալը ծառայած է Ս. Աթոռին իբր Աւագ Թարգման ու միաժամանակ Աւագ Շաբաթ օրերուն իբր Լուսահան: Հայր Սուրբը այն քաջ հոգեւորականներէն եղած է, որ իր կեանքը վտանգելով կարողացած է տէր կանգնիլ 90-ական թուականներուն հրէական խժոժութեանց ենթակայ Բեթղեհէմի Հայոց եկեղեցւոյ եւ համալիրին: Հայր Սուրբը վաղուց անկողնոյ կը ծառայէր եւ կը մնար հանգստեան տան մէջ:

Եկեղեցասէր եւ Աթոռանուէր կրօնականին առընթեր յատկանշական էին իր մօտ նկարագրի գեղեցիկ եւ փնտռուող գիծեր: Բարի եւ առաքինի եկեղեցական մըն էր, աւանդապահ եւ գործունեայ:

Վախճանման տխուր առիթով Ամենապատիւ Պատրիարք Սրբազան Հայրը մեկնեցաւ Սիւնի և մատուցեց իր վերջին յարգանքը վախճանեալ Հայր Սուրբին: 24 Հոկտեմբերի երեկոյեան, ի ներկայութեան հանգուցեալի ընտանիքին եւ հարազտներուն, տեղի ունեցաւ Հոգեշնորհ Հայր Սուրբի Վերջին Օծման արարողութիւնը: Հոգեւոյս Հայր Սուրբին մարմինը ամփոփուեցաւ Մաքուարի Փարքի հոգեւորականներու յատուկ պանթէոնին մէջ:

Սիւն, յանուն Ս. Աթոռոյս Գահակալ Ամենապատիւ Պատրիարք Սրբազան Հօր, իր ցաւակցութիւնները կը յայտնէ հանգուցեալի պարագաներուն եւ կ'աղօթէ որ Ամենակալը իր լոյսերու մէջ հանգչեցնէ Իր սպասաւորի հոգին:

«Յիշատակն արդարոց օրհնութեամբ եղիցի»

ԱՄԵՆԱՊԱՏԻՒ ՊԱՏՐԻԱՐԷ ՍՐԲԱԶԱՆ ՀՕՐ ԿՈՂՄԷ ԽՕՍՈՒԱԾ ԴԱՄԲԱՆԱԿԱՆԸ Ի ՍԻՏՆԻ, ԱԽՏՐԱԼԻԱ

«Երանի անոնց՝ որոնք մաքուր են սիրտով, որովհետեւ անոնք զԱստուած պիտի տեսնեն» (Մատթէոս 5:8):

Ի՞նչ է սրտի մաքրութիւնը: Սուրբ Գրքին մէջ սովորաբար «սիրտ» կը նշանակէ անհատին ամբողջ էութիւնը, որ կը ներառէ միտք, կամք եւ զգացումները: Հին Կտակարանին մէջ մաքուր սիրտով անձը այն էր՝ որ սուտ չունէր իր մէջ, եւ այս դաճաղին մէջ հանգչող մեր սիրեցեալ հոգեւոր եղբայրը՝ Հանգուցեալ Հոգշ. Տ. Ռազմիկ Վրդ. Պօղոսեան, եղաւ մին Սրբոց Յակոբեանց Միաբանութեան այն բացառիկ, մաքուր եւ արդար սիրտով անդամներէն:

Իբր մարդ արարածներ մենք հաւանաբար չենք դիմագրաւեր միեւնոյն դժուարութիւններն ու խնդիրները, սակայն իբր Աստուծոյ ստեղծածները ենթակայ ենք նոյն ճակատագրին, օր մը մենք բոլորս, ինչպէս հին Եգիպտացիները կ'ըսէին, պիտի անցնինք խաւարի ձորէն: Սակայն եկեղեցւոյ հին հայրերուն համար մահը բարոյական իմաստ մը ունէր: Մենք իբր պարզ արարածներ մեր կարելին կ'ընենք մեր հեղինակութիւնը տարածելու բնութեան վրայ եւ մեր այդ փորձին մէջ շարաշար կը ձախողինք, որովհետեւ մահը կու գայ մեզի յիշեցնելու մեր ոչնչութիւնն ու անկարողութիւնը: Մենք լաւ գիտենք թէ մահը անխուսափելի է, սակայն մարդը երբեք պատրաստ պիտի չըլլայ անոր, որովհետեւ մենք կը սկսինք մեռնիլ ծնած վայրկեանէն իսկ, ուրեմն մահը չէ որ պէտք է ըլլայ մեր գլխաւոր հարցումը - որովհետեւ Հայր Աստուած Մարդուն յաւիտենականութիւն չսոստացաւ - ուրեմն փոխանակ հարցնելու թէ ե՞րբ պիտի մեռնինք կամ ի՞նչպէս պիտի մեռնինք, աւելի ճիշդ պիտի ըլլար հարցնել «Ի՞նչպէս պիտի ապրինք»։ Կեանքը, ապրիլը պէտք է ըլլայ մեր գլխաւոր ու միակ հարցումը:

Սովորաբար մարդիկ մահուան մասին կը մտածեն եւ կը խօսին իբր վերացական, ոչ իրական բանի մը: Սակայն երբ գտնուինք սիրելիի մը դաճաղին առջեւ, մահը յանկարծ բոլորիս համար կը դառնայ իրական եւ շօշափելի: Եւ այսօր, մղուած սրբազան միակ պարտականութենէ մը, հաւաքուած ենք հոս տալու մեր սիրոյ եւ յարգանքի